

ANDRÉ ANDRÁS
Macskaitató

Amint a tízezerszer látott *műtárgy* egyszer csak *vétlenül*
fölragyog a nyárvég vitrinében.

A szenttelen izzó sárga düh enyhülni kezdett,
kirajzó szellők csipkedték az alélt lombok fürtjeit.
Levél-halacskák meg-megránduló lebenyeivel szaporán lélegezve,
a kis műanyag tál árnyékban volt már, teli vízzel,
egy talpig borzas fa tövében. Mégis, hogy az ablakon,
s függönyön át, ki tudja miért, odanéztem, bodrozódó tükre
higanyosan fénylett mint egy kiseded-rája lüktető háta –
arra gondoltam, pillanatokon múlhatott,
hogy ki nem gyulladt.

Jó volt *tudni*; a lázasan pulzáló héj alatt
a csöpp medence feneketlen-magas ür-mélyén
húsölt a foltos-aszályos, teljes égbolt.

Csordás Zoltán: Tenger